

A BORDO DO ABRAKADABRA POLOS SETE MARES (II)

Por: Maracaibo

Debuxos do autor

A capitana Noa contábanos a historia daquel astuto pirata da Costa da Prata.

—Soprando os alíseos do Pacífico, ondeando a negra bandeira con dúas tibias cruzadas e unha caveira, coa Virxe María de Lima embarcada discretamente no Callao, derivaron pola antiga ruta de Dampier o Bucaneiro, recalando na Española e na Isabela esperando ao verán austral.

A veloz fragata tomou rumbo ao sur do Trópico, á illa de Juan Fernández e, Sala e Gómez. Polas Cuarenta Rugientes dobraron o temible Cabo de Hornos e de arribada fondearon en Botafogo apestada da febre amarela, cunha inmensa fortuna a bordo e pavillón inglés.

O piloto Kalikates afirmou na bitácora.- Del Brasil... O Portugués morreu na illa, soterrárono nunha fuma de area ao sur, cerca do Buraco do Inferno. En Fedorentos, alí quedou a súa espada e a negra bandeira. Un mes máis tarde, en corentena, o Corvo Negro... ardeu en Oporto... o moi astuto aproveitara a confusión no Callao, ante o avance do exército de Bolívar.

Todo un botín das piraterías, a Virxe india de ouro macizo, de lastre na sentina— Noa.

Cantos rodados e mar de fondo do sur, labirintos rochosos e máis dun século baixo a area de Melide, canóns e cofres ocultos nos fondos de augamariña, turquesa e azulado zafiro.

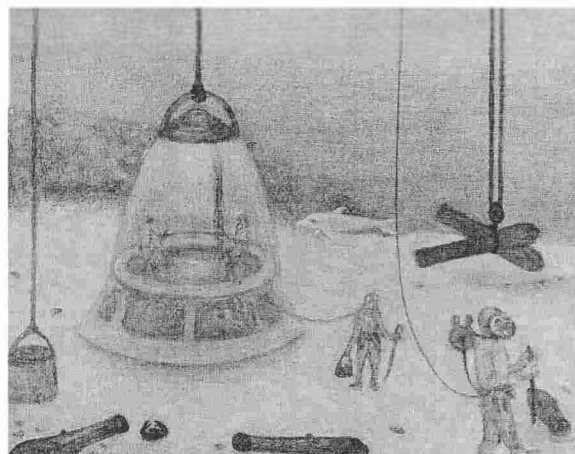
Marak, o tripulante buzo da campá submarina con ollos de peixe lanterna... anotaba cunha pluma de goelands e tinta de calamar lucecú no caderno de abordo, entre fume de rubio tabaco... pipas de buxo, de vermello coral e escuma de mar.

E así foi, no medio do neboeiro reflatamos dous longos canóns de bronce e un cofre metálico, utilizando tres barrís na baixamar, a vinte brazas cos escafandros, baixo a sorrinte serea do mascarón de proa. Varados na praia, dous carros de bois levaron os canóns ao vello fortín do “Castelo da Rueda”... no peirao das Dornas.

Coa vista gorda do señor Gobernador da Illa... unha pomba mensaxeira, con selo lacrado do “señorito”, corta travesía nun bote xeiteiro de Bueu.

Dourados dobróns e coroas, azul verdosos pesos e patacóns de vella prata sobre cuberta. Á sombra na toldilla, baixo a lona cun sol de xustiza, voces amigas de republicanos illeiros, rostros curtidos, miradas curiosas e saúdos amables.

Ante os corenta da sorrinte tripulación do Abrakadabra, recitaba o feiticeiro contramestre Kalamake, acendidos ollos de transparente carei e pupilas de acibeche: <<Non vendan xamais as súas almas ao “Diablo Encarnado”, o que vive na botella e cheira a fume de xofre queimado>>. Cando azoutan as marusías e as galernas do sur, entre raios, tronos e lóstregos e o ruxir de mil canóns, aparecen polo horizonte os barcos fantasmas. Espellismos de Santas Compañías de Corsarios e Piratas... Krakenes, Leviatáns, Megalodóns, Architeutis, Saccopharynx mutantes... e outros monstros mariños das profundidades abisais. Estraños cantos de sereas e voces de illas misteriosas que nos amosan o espanto da dúbida. As veces compadézome de min mesmo cando me levan os ventos polo ceo.

¡¡¡Que a vida nos leve abo porto!!!